

Censties paveikt neiespējamo

Elders Jorge F. Zebaloss
no Septiņdesmitajiem

Mūžīgā dzīve nozīmē dzīvot mūžīgi kopā ar mūsu Tēvu un mūsu ģimenēm. Vai šim apsolījumam nebūtu jābūt spēcīgākajam pamudinājumam darīt labāko, ko spējam?

Kad Amerikā tikai aicināti divpadsmit mācekļi, Tas Kungs, Jēzus Kristus, pavēlēja viņiem: „Tādēļ es gribu, lai jūs būtu pilnīgi, tāpat kā Es vai arī jūsu Tēvs, kas debesīs, ir pilnīgs.”¹ Glābējs bija nesen kā pabeidzis Savu veiksmīgo, nesavtīgo un pārdabisko misiju uz Zemes. Tas deva Viņam pilnas tiesības paziņot, ka Viņš un Viņa Tēvs — mūsu Tēvs — ir paraugi, kuriem katram no mums jālīdzinās.

No tīri cilvēciskā viedokļa iesākumā tas šķiet neiespējams uzdevums. Taču tas sāk šķist iespējams, ja saprotam, ka, lai to sasniegtu, mēs neesam vieni. Brīnumainākā un spēcīgākā palīdzība, pēc kuras vien cilvēks var tiekties, vienmēr ir pieejama. Pirmkārt, tā ir Mūžīgā Tēva, kurš vēlas, lai mēs atgrieztos Viņa klātbūtnē uz mūžīgiem laikiem, dāsnā un mīlošā roka. Kā mūsu Tēvs Viņš vienmēr vēlas un alkst piedot mūsu kļūdas un vājības un mūsu veiktos grēkus, ja vien mēs pilnīgi un no sirds tos nožēlojam. Papildus tam — kā Savas neaptveramās mīlestības pret katru no Saviem bērniem maksimālo izpausmi — Viņš dāvā mums Glābēja paveiktā neparastā darba rezultātu, proti, Izpirkšanu, ko īstenoja paklausīgais Dēls, kurš vienmēr vēlas pildīt Tēva gribu katra no mums labā.

Tas Kungs atklāja pravietim Džozefam: „Un, ja tu turēsi Manas pavēles un pastāvēsi līdz galam, tev būs mūžīgā dzīve, šī dāvana ir lielākā no visām Dieva dāvanām.”² Šo dievišķo apsolījumu ir iespējams iegūt. Mūžīgā dzīve nozīmē dzīvot mūžīgi kopā ar mūsu Tēvu un mūsu ģimenēm.³ Vai šim apsolījumam nebūtu jābūt spēcīgākajam pamudinājumam darīt labāko, ko spējam, un kļūt pēc iespējas labākiem, dzenoties pēc piepildījuma mums apsolītajam?

Atjaunošanas rītausmā, pirms paša šī brīnišķīgā darba starp cilvēku bērniem aizsākšanās, Tas Kungs teica: „Tāpēc, ak jūs, kas stājaties kalpībā Dievam, skatieties, lai jūs kalpotu Viņam ar visu sirdi, spēku, prātu un izturību, lai jūs varētu stāvēt nevainīgi Dieva priekšā pēdējā dienā.”⁴ Ar visu sirdi, ar visu spēku, ar visu prātu un ar visu izturību nozīmē — ar visu mūsu būtību. Prezidents Deivids O. Makejs teica, ka bagātīgu atlīdzību saņem vienīgi spraigi cīnītāji.⁵ Šāda atlīdzība tiks tiem, kuri spēcina savu ticību Jēzum Kristum un pakļaujas Viņa gribai, lai strādātu, upurētu un sniegtu visu, ko tie saņēmuši Dieva valstības stiprināšanai un celšanai.

Dievišķā apsolījuma iegūt mūžīgo dzīvi, sasniegt pilnību un būt mūžīgi laimīgiem ģimenes vienībā piepildīšanās ir atkarīga no patiesas mūsu ticības izrādīšanas Jēzum Kristum, paklausības baušļiem, neatlaidības un uzcītības mūsu dzīves laikā.

Tas Kungs nesagaida, lai mēs darītu to, ko nespējam sasniegt. Pavēle kļūt pilnīgiem, tāpat kā ir Viņš, mudina mūs sasniegt sevī vislabāko, atklāt un pilnveidot mūsu talantus un īpašības, ar kurām mūs svētījis mīlošais Mūžīgais Tēvs, kurš mūs aicina aptvert savu kā Dieva bērnu potenciālu. Viņš pazīst mūs; Viņš zina mūsu spējas un mūsu ierobežojumus. Aicinājums un pārbaudījums kļūt pilnīgiem, sasniegt mūžīgo dzīvi ir dots visai cilvēcei.

Tūlīt pēc mācīšanas par to, ka „nav nepieciešams, lai cilvēks skrietu ātrāk, nekā tas spēj,” ķēniņš Benjamīns norāda, ka „ir vajadzīgs, lai viņš būtu uzcītīgs, lai tādējādi viņš varētu iegūt balvu.”⁶ Dievs neprasīs vairāk par vislabāko, ko spējam dot, jo tas nebūtu taisnīgi, taču Viņš arī nevar pieņemt mazāk, nekā mēs spējam dot, jo arī tas nebūtu taisnīgi. Tādēļ vienmēr dosim labāko, ko spējam, kalpošanā Dievam un mūsu līdzcilvēkiem. Kalposim savās ģimenēs un savos aicinājumos Baznīcā vislabākajā iespējamā veidā. Darīsim labāko, ko spējam, un katru dienu būsīsim arvien labāki.

Glābšana un mūžīgā dzīve nebūtu iespējama, ja mūsu Glābējs, kuram par visu esam parādā, nebūtu paveicis Izpirkšanu. Taču, lai šīs augstākās svētības spētu darboties mūsu dzīvē, mums vispirms jādara sava daļa, „jo mēs zinām, ka tā ir Dieva labvēlība, ka mēs topam izglābti, pēc tam, kad mēs esam izdarījuši visu, ko varam.”⁷ Darīsim visu, kas mūsu spēkos, ar ticību, entuziasmu, nodošanos, atbildību un mīlestību, un tādā veidā mēs būsīsim darījuši visu, kas iespējams, lai sasniegtu neiespējamo — tas ir, lai sasniegtu to, kas cilvēka prātam nav iespējams, taču ar mūsu mīlošā Tēva dievišķo iejaukšanos un bezgalīgo upuri, ko paveicis mūsu Glābējs, kļūst par lielāko dāvanu, par visbrīnišķīgāko realitāti — dzīvot kopā ar Dievu un ar mūsu ģimenēm.

Es lūdzu, lai katrs no mums atcerētos un, cienīgi pieņemot Svēto Vakarēdienu, pastāvīgi atjaunotu tās saistības, kuras mēs noslēdzām ar mūsu Debesu Tēvu brīdī, kad iegājām kristību ūdeņos un saņēmām katru no atjaunotā evaņģēlija priekšrakstiem. Es lūdzu, lai mēs darītu to labāko, ko spējam, savās lomās kā dzīvesbiedri, vecāki, bērni, brāļi un māsas, savos aicinājumos, daloties evaņģēlijā, glābjot tos, kuri ir novirzījušies, veicot glābšanas darbu mūsu priekšteču labā, savā darbā un ikdienas dzīvē.

Es lūdzu, lai mūsu dzīve ļautu paziņot to, ko teica apustulis Pāvils: „Labo cīņu es esmu izcīnījis, skrējīenu esmu pabeidzis, ticību esmu turējis.”⁸

Tā darot, mēs izpildīsim tās prasības, kuras noteicis mūsu Tēvs Debesīs, lai svētītu mūs vairāk kā jebkad iepriekš gan šajā, gan arī mūžīgajā dzīvē. Viņš ilgojas sniegt mums visu, kas Viņam pieder, pat padarīt mūs par Viņa lielākās dāvanas, kas ir mūžīgā dzīve, saņēmējiem.

Tādēļ, lai arī no tīri cilvēciskā redzes viedokļa pilnības sasniegšana var šķist neiespējams mērķis, mūsu Tēvs un mūsu Glābējs ir darījis mums zināmu, ka ir iespējams sasniegt neiespējamo. Jā, ir iespējams iegūt mūžīgo dzīvi. Jā, ir iespējams, būt laimīgiem šobrīd un mūžīgi.

Pilnīgā plāna, kas ietver šos brīnišķīgos apsolījumus, autors ir mūsu Tēvs Debesīs, un Viņš dzīvo. Viņa Dēls, Jēzus Kristus, uzņēmās uz Sevis mūsu grēku smagumu un netaisnības, kas veiktas pasaulē līdz pat tās galam, lai mēs varētu būt brīvi no to sekām. Es zinu, ka Tas Kungs, Jēzus Kristus, dzīvo. Evaņģēlijs un priesterība ir atjaunoti uz Zemes šo pēdējo reizi caur pravieti Džozefu Smitu. Šodien mums ir milzīga svētība būt ar apustuļiem un praviešiem, kuri ir Dieva aicināti, lai vadītu mūs atpakaļ pie mūsu Tēva.

Prezidents Tomass S. Monsons ir aicināts vadīt šo diženo darbu šajās dienās. Viņš ir Dieva pravietis. Par to es liecinu svētajā Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. 3. Nefijs 12:48.
2. M&D 14:7.
3. Skat. *Svēto Rakstu ceļvedis*, Mūžīgā dzīve, 131. lpp., www.scriptures.lds.org.
4. M&D 4:2.
5. Skat. „*The Teachings of David O. McKay*”, sast. Marija Džeina Vūdgere (2004), 300.
6. Mosijas 4:27.
7. 2. Nefija 25:23.
8. 2. Timotejam 4:7.